

Sygn. akt II K 1200/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący : **S.S.R Bartosz Szeremeta**

Protokolant : **Magdalena Mikołajczyk**

Przy udziale oskarżyciela z ramienia Urzędu Celnego w W. Krzysztofa Barczaka

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2014 roku

sprawy **D. B.**

syna S. i K. z d. B.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą - Usługi (...), (...)-(...) J., ul. (...)(...) i będąc podatnikiem podatku akcyzowego w związku z nabyciem wewnątrzspółnotowym

1) nie później niż 19 maja 2010 roku samochodu osobowego marki A. (...), o numerze identyfikacyjnym VIN - (...) i wartości 84 250 zł.,

2) nie później niż 15 marca 2010r. samochodu osobowego marki A. (...), o numerze identyfikacyjnym VIN (...) i wartości 136 145 zł

uchylił się od opodatkowania w ten sposób, że nie ujawnił właściwemu organowi dla tego podatku - Naczelnikowi Urzędu Celnego w W. - przedmiotu opodatkowania i nie złożył deklaracji (...), przez co uszczuplił podatek akcyzowy w łącznej kwocie 40 994 ,00 zł ;

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

I D. B. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 54§2 kks wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych po 90 (dziewięćdziesiąt) zł każda ;

II zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 maja 2010 r. w Urzędzie Rejestracji (...) w N. na terenie Niemiec S. G. dokonał rejestracji samochodu marki A. (...) nr VIN – (...), jako pojazdu specjalnego – pomocy drogowej – z pięcioma miejscami siedzącymi. Następnie w miejscowości G. sprzedał przedmiotowy pojazd oskarżonemu D. B. w dniu 19 maja 2010 r. Nie później niż w dniu 19 maja 2010 r. po przemieszczeniu pojazdu na terytorium RP w Podstawowej (...) nr DJ/011/P w J.

dokonano badania technicznego pojazdu, dopuszczając pojazd do ruchu zgodnie z zaświadczeniem nr (...). Pojazd w zaświadczeniu opisano jako pojazd specjalny pomocy drogowej z pięcioma miejscami siedzącymi, choć jest to auto wyprodukowane jako samochód osobowy, pięciomiejscowy, z nadwoziem rodzaju sedan. W dniu 27 maja 2010 r. wskazany samochód oskarżony sprzedał kolejnej osobie. Organ podatkowy przeprowadził czynności sprawdzające i stwierdził, że oskarżony D. B. jako podatnik nie złożył deklaracji podatkowej i nie uiścił podatku akcyzowego z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego przedmiotowego samochodu, do czego był zobowiązany w terminie 14 dni licząc od dnia nabycia wewnątrzwspólnotowego. Wobec nie wykonania obowiązków przez oskarżonego D. B. jako podatnika, Naczelnik Urzędu Celnego w W., pismem nr (...) - (...)(...) z 28 września 2012 r. wezwał oskarżonego do złożenia deklaracji uproszczonej z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego wyżej wskazanego samochodu oraz do zapłaty akcyzy. W wyznaczonym terminie oskarżony jako podatnik nie dokonał czynności, do których był wezwany. W związku z powyższym, Naczelnik Urzędu Celnego w W. wszczął z urzędu postępowanie podatkowe, w sprawie określenia zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego przedmiotowego samochodu i w konsekwencji wydał decyzję określającą zobowiązanie podatkowe z tego tytułu na kwotę 15.671 zł.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego D. B. – k. 145-146, 171;
- informacja o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z 21.3.2013 r. wraz z załącznikami – k. 1-21;
- decyzja Naczelnika Urzędu Celnego w W. z 27.2.2013 r. - k. 2-6;
- pismo V. (...) z 13.11.2012 r. – k. 14.

W dniu 12 marca 2010 r. D. B. nabył prawo rozporządzania samochodem marki A. (...) o nr VIN – (...), kupując go na podstawie umowy sprzedaży z tego dnia. Następnie po przemieszczeniu pojazdu na terytorium RP nie później niż w dniu 15 marca 2010 r. oskarżony sprzedał tenże samochód kolejnej osobie – K. S.. W dniu 15 marca 2010 r. przeprowadzono pierwszy w kraju przegląd techniczny pojazdu, potwierdzony zaświadczeniem nr (...) (...), gdzie wskazano, że zmieniono ilość miejsc siedzących z 2 na 5. W dniu 16 marca 2010 r. pojazd ten został zarejestrowany jako samochód ciężarowy w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w L.. Przedmiotowy samochód został wyprodukowany jako samochód osobowy i nie była dokonywana w nim przebudowa na samochód ciężarowy. Organ podatkowy przeprowadził czynności sprawdzające i stwierdził, że oskarżony D. B. jako podatnik nie złożył deklaracji podatkowej i nie uiścił podatku akcyzowego z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego przedmiotowego samochodu, do czego był zobowiązany w terminie 14 dni licząc od dnia nabycia wewnątrzwspólnotowego. Wobec nie wykonania obowiązków przez oskarżonego D. B. jako podatnika, Naczelnik Urzędu Celnego w W., pismem nr (...) - (...)(...)z 15 kwietnia 2011 r. wezwał oskarżonego do złożenia deklaracji uproszczonej z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego wyżej wskazanego samochodu oraz do zapłaty akcyzy. W wyznaczonym terminie oskarżony jako podatnik nie dokonał czynności, do których był wezwany, odpowiadając jedynie pismem z dnia 4 maja 2011 r., że jego zdaniem pojazd nie podlega opodatkowaniu podatkiem akcyzowym. W związku z powyższym, Naczelnik Urzędu Celnego w W. wszczął z urzędu postępowanie podatkowe, w sprawie określenia zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu nabycia wewnątrzwspólnotowego przedmiotowego samochodu i w konsekwencji wydał decyzję określającą zobowiązanie podatkowe z tego tytułu na kwotę 25.323 zł.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego D. B. – k. 145-146, 171;
- informacja o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z 10.6.2013 r. wraz z załącznikami – k. 49-71;
- decyzja Naczelnika Urzędu Celnego w W. z 18.10.2011 r. - k. 50-54;

- pismo Kulczyk T. z 8.2.2011 r. – k. 60.

Oskarżony D. B. nie był uprzednio karany sędownie.

Dowód:

- dane o karalności oskarżonego D. B. – k. 168.

Oskarżony D. B. w toku postępowania przygotowawczego oraz na rozprawie głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznać należy, iż sprawstwo i wina oskarżonego D. B. w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Stan faktyczny sprawy w zakresie tego, iż oskarżony D. B. dokonał zakupu samochodów marki A. model A4 i Q7, o nr identyfikacyjnych VIN wskazanych powyżej, na terenie Niemiec, następnie przemieścił je do Polski, po czym sprzedał je innym osobom, lecz nie dokonał zapłaty podatku akcyzowego i nie złożył deklaracji uproszczonej, i to pomimo pisemnego wezwania przez Naczelnika Urzędu Celnego w W. – jest w istocie bezsporny. Ustalenia w tym zakresie oparto o decyzje Naczelnika Urzędu Celnego w W. jak również materiały tego organu z prowadzonego postępowania, w trakcie którego zgromadzono dokumentację obu samochodów, w tym informacje od przedstawicielstw producenta przedmiotowych aut, przy czym ustalenia w tej części zgodne są z wyjaśnieniami oskarżonego.

Jedyna kwestia sporna, w świetle wyjaśnień oskarżonego D. B., dotyczyła tego czy przedmiotowe samochody są samochodami osobowymi czy ciężarowymi i w efekcie czy podlegały podatkowi akcyzowemu określoneemu przez organ podatkowy.

Nie może być żadnych wątpliwości, że oba samochody są samochodami osobowymi z punktu widzenia przepisów o podatku akcyzowym. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, do celów poboru akcyzy stosuje się klasyfikację w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodną z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej. Wyżej wymieniona ustawa w brzmieniu obowiązującym w momencie powstania obowiązku podatkowego uznaje za samochody osobowe pojazdy samochodowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją (...) przeznaczone zasadniczo do przewozu osób, inne niż objęte pozycją 8702, włącznie z samochodami osobowo-towarowymi (kombi) oraz samochodami wyścigowymi, z wyłączeniem skuterów śnieżnych o kodzie (...), pojazdów typu meleks o kodzie (...) oraz pojazdów typu quad o kodzie (...). W celu prawidłowej klasyfikacji taryfowej organ podatkowy obowiązany jest kierować się brzmieniem Ogólnych R. Interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz uwagami do sekcji i działów taryfy celnej, które decydują jak należy klasyfikować poszczególne towary. Z not wyjaśniających do pozycji 8703 Taryfy celnej wynika, iż obejmuje ona również „pojazdy wielofunkcyjne”, takie jak pojazdy mechaniczne, które mogą przewozić zarówno osoby jak i towary. Zgodnie z obowiązującą Nomenklaturą CN, wprowadzoną w życie rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r. zmieniającym załącznik I rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. WE L Nr 301 z 2006r.), klasyfikacja taryfowa pojazdów samochodowych zależy jest jedynie od ich cech zewnętrznych, przy czym grupowanie tych pojazdów w świetle obowiązujących przepisów ruchu drogowego nie może mieć znaczenia dla ustalenia ich kodu CN. Przejawem cech projektowych zwykle stosowanych do pojazdów, które objęte są pozycją (...), są następujące cechy:

- obecność stałych siedzeń z wyposażeniem zabezpieczającym (np. pasy bezpieczeństwa lub punkty kotwice oraz wyposażenie do zainstalowania pasów bezpieczeństwa) dla każdej osoby lub obecność stałych punktów kotwiących i wyposażenie do zainstalowania siedzeń i wyposażenia zabezpieczającego w przestrzeni tylnej powierzchni dla

kierowcy i przestrzeni siedzeń pasażerów; takie siedzenia mogą być zamocowane na stałe, składające się ze zdejmowanych z punktów kotwiących lub składane;

- obecność tylnych okien wzdłuż dwubocznych paneli;
- obecność przesuwanych, wahadłowych lub podnoszonych drzwi (jedne lub więcej) z oknami na bocznych panelach lub z tyłu;
- brak stałego panela lub przegrody pomiędzy przestrzenią dla kierowcy i przednich siedzeń pasażerów a przestrzenią tylną, która może być używana do przewozu zarówno osób, jak i towarów;
- wyposażenie całego wnętrza pojazdu w sposób kojarzony z częścią pojazdu przeznaczoną dla pasażerów (np. dywaniki, wentylacja, oświetlenie, popielniczki).

Potwierdzenie prawidłowości zakwalifikowania przedmiotowych pojazdów jako samochodów osobowych, stanowią informacje od przedstawicielstw producenta tych aut zgromadzone przez oskarżyciela (k. 14 i 60).

W świetle powyższego, stwierdzić należy jednoznacznie, iż oba samochody są samochodami osobowymi z punktu widzenia przepisów o podatku akcyzowym.

Zarazem, wobec uznania obu samochodów za osobowe, stwierdzić należy, iż oskarżony D. B. miał tego świadomość, a tym samym można mu przypisać umyślne popełnienie przestępstwa karno – skarbowego. Należy stwierdzić, iż sam wygląd pojazdów sugeruje, iż pojazdy te nie są w żadnym wypadku samochodami ciężarowymi. Oceniając zaś stan świadomości oskarżonego D. B. stwierdzić należy, iż oskarżony ten nie był osobą, która incydentalnie zakupiła pojazd, wszak oskarżony w latach poprzedzających analizowane zdarzenia prowadził działalność gospodarczą związaną z handlem samochodami, wielokrotnie sprowadzał samochody z zagranicy i płacił podatek akcyzowy od samochodów osobowych przez siebie sprowadzanych. Oskarżony miał więc ponadprzeciętną wiedzę na temat rejestracji pojazdów i kwalifikacji pojazdów dla celów podatku akcyzowego. W ocenie Sądu oskarżony miał zamiar uniknąć zapłaty podatku akcyzowego od sprowadzonych samochodów poprzez ich zarejestrowanie jako samochodów ciężarowych. Kwestia rejestracji pojazdu nie ma jednak znaczenia dla kwestii podatkowych. Podkreślenia wymaga, iż do celów poboru akcyzy stosuje się klasyfikację w układzie odpowiadającym Nomenklaturze Scalonej (CN) zgodną z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej. Związanie sposobem klasyfikacji przyjętej w Nomenklaturze Scalonej uniemożliwia uwzględnienie klasyfikacji wyrobu przeprowadzonej dla innych celów, jak np. rejestracyjnych. Stąd zarejestrowanie samochodu jako ciężarowego, czy poza granicami kraju, czy też na jego terytorium, nie ma żadnego znaczenia. Dowód rejestracyjny pojazdu nie decyduje o kwalifikacji pojazdu dla celów podatku akcyzowego, spełniając zupełnie inną rolę, a mianowicie jest zasadniczo dokumentem stwierdzającym dopuszczenie pojazdu do ruchu (w ten sposób: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt I SA/Wr 881/12).

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, uznać należy, iż oskarżony D. B. swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 54 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, albowiem dwukrotnie w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności nie ujawnił właściwemu organowi, tj. Naczelnikowi Urzędu Celnego w W. przedmiotu opodatkowania, tj. nabycia wewnątrzspółnotowego pojazdów samochodowych, i nie złożył deklaracji (...), przez co uszczuplił podatek akcyzowy w łącznej kwocie 40.994 złotych. Wartość podatku narażonego na uszczuplenie, wynikająca z obu decyzji wymiarowych, decydowała o przyjęciu kwalifikacji prawnej z art. 54§2 kks

Sąd wymierzył oskarżonemu za przypisany mu czyn z art. 54§2 kks karę 100 stawek dziennych grzywny, przy czym przyjął wartość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 90 złotych. Wymierzając oskarżonemu stosownej wysokości karę grzywny, Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości przestępstwa oraz stopień winy oskarżonego. Pomimo krytycznej oceny zachowania oskarżonego, Sąd nie ocenia tych kwantyfikatorów jako szczególnie wysokich w kontekście innych podobnych spraw znajdujących się w kognicji tutejszego Sądu. Stąd też Sąd wymierzył oskarżonemu

karę stosunkowo łagodną, zaś ustalając wartość jednej stawki dziennej grzywny (bliską minimum) miał na uwadze aktualną sytuację oskarżonego, który obecnie nie pracuje.

Orzeczenie w części dotyczącej zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania wydatków oparto o przepis art. 624 § 1 kpk, natomiast w części dotyczącej nie wymierzenia opłaty – o przepis art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Rozstrzygając o kosztach sądowych, Sąd miał na uwadze aktualną sytuację życiową i materialną oskarżonego. Oskarżony mając problemy z uzależnieniem jest obecnie pozbawiony pracy, a nadto nadal ciąży na nim obowiązek uiszczenia uszczuplonego podatku.